

[Glistrup]

heder i form af udpantning, et mægtigt inkassoapparat og meget andet, som den lille købmand eller anden vareleverandør slet ikke har i sin besiddelse, med dets organisationsapparater overalt i landet. Hvor den fabrikant fra Jylland, der leverer nogle varer til en mand på Sjælland, skal være afhængig af flere led med inkasso fra den ene sagfører til den anden lokale sagfører, fungerer systemet meget stærkere til at opnå rettidig betaling fra skattevæsenets side, og derfor kan der ikke være nogen rimelig grund til, at skattemorarenten skal være højere end andre morarenter.

Det andet argument, som ministeren anførte, var jo stort set bare en sproglig variation deraf, nemlig at det ikke skal være attraktivt at være i restance. Det er da også så sandt, som det er sagt, men hvorfor skal det være mere attraktivt at være i restance over for ens ismejeri end over for ens rodekonto? Der kan faktisk ikke anføres nogen som helst grunde til den forskelsbehandling, der her er tale om.

Hr. Ellemann-Jensen strammede den nogle gange i forhold til sin minister og sagde, at man absolut ikke ville have, at folk kan begynde at ophobe og få interesse i at ophobe store skatterestancer. Ja men det er jo ikke det, der gælder i det virkelige liv i de tilfælde, hvor skattemorarenterne finder anvendelse. I masser af tilfælde er situationen den, at en skatteyder ligger i en konflikt med skattevæsenet om forståelse af de ikke altid fuldstændig knivskarpe og klare lovgiver på skatteområdet, som dette folketing har gennemført, og så kan det være, at statens myndigheder i sin grundighed med at behandle sagen undertiden kan være flere uger om at få afgjort en skattesag – man har endda oplevet, at der er nogle skattesager, der kan vare flere måneder, ja, jeg har hørt om nogle, der kan vare endnu længere – og mens selve konflikten står på, ophober der sig altså en gevaldig gæld i kraft af disse meget høje satser for morarenterne på skattens område. Der kan ikke være nogen særlig rimelighed i, at det folketing, der i masser af tilfælde er medskyldig i disse ting, fordi man har givet uklare og dårlige skatteregler, skal straffe den borger, der fører en skattesag, med, at morarenten faktisk kan føre til, at skattekravet meget vel kan være både fordoblet og tredoblet, før sagen er afgjort. Det virker

snarere sådan, at borgeren ikke tør kæmpe for sin ret netop som følge af den meget store indsats, han gør, hvis han skulle gå hen og tabe sagen helt eller delvis, at der så er påløbet en ganske aldeles enorm morarente.

Den anden hovedsituation for borgeren er simpelt hen, at han ikke har penge til at klare kravene. Man beskatter jo i masser af tilfælde fiktive indtægter: lejeværdier, skønsmæssige forhøjelser på grund af undladt kasseafstemning og et væld af andre tilfælde, hvor manden simpelt hen ikke har tjent de penge, som han bliver beskattet af, og hvor han altså skal betale 70 pct., eller hvor meget nu skattesatsen er, af en fiktiv indtægt på måske flere hundrede tusind kroner og simpelt hen ikke har pengene. Der er det bestemt ikke rimeligt, at der skal være denne ekstra kraftige ophobning på grund af en høj skattemorasats.

Derfor må vi afgjort, som forslaget også går ud på, plædere for ligestilling. Om man så skal lægge satsen omkring de 10 pct., som den almindelige morarentelov nu går ud på, eller man efter det fortrinlige samarbejde mellem daværende folketingsmedlem hr. Anders Andersen, nu skatteministeren, og fremskridtspartiet, da vi behandlede det i retsudvalget, skal lægge satsen noget højere for at tilskynde til betaling, er ikke afgørende. Vi må bare gøre os klart, at det fundamentale og det, som dette forslag også går ud på, er at bringe skattemorarenterne ind i en ensartethed, klarhed og samme niveau, som man har for andre morarenters område.

Det lykkedes det radikale venstre at sætte sig fuldstændig uden for debatten, for dér kunne man også se to problemer, men det var to helt andre problemer end dem, som lovforslaget angår.

Det ene problem, som det radikale venstre kunne få øje på, var bemærkningen med den sædvanlige fremskridtsbeskedenhed til motiverens § 2 om, at vi gerne vil lade os belære, hvis der er nogen, der er klogere end os, hvortil hr. Bernhard Baunsgaard siger, at det viser, vi ikke har gennemarbejdet tingene ret meget. Ja men, hr. Bernhard Baunsgaard, det, som diskussionen i anledning af venstre-socialisternes forslag i sin tid drejede sig om, var selve udformningen af de regler, man ville have indført. Det, § 2 drejer sig om, er det rent juridisk-tekniske: når vi nu får indført de regler, hvad skal vi så ophæve fra